

Ուրվագիր երրորդ

Աստծու ժողովրդի երկու չարիքները և Աստծու հավատարմությունն Իր տնտեսությունն իրագործելու առնչությամբ

Գրվածքների ընթերցում. Երմ 2:13, Սղմ 36:8-9, Հվի 4:10, 14, 7:37-39, Ա Կրթ 10:4, 12:13

I. Երեմիա մարգարեի գիրքը, որ լի է Իսրայելի մեղքի և Աստծու բարկության, տույժերի և պատիժների մասին խոսքով, բացահայտում է, որ Աստված մտադիր է Իր տնտեսության մեջ լինելու կենդանի ջրերի ակունքը՝ սկզբնաղբյուրը, որպեսզի Իրեն բաշխի Իր ընտրյալ մարդկանց մեջ նրանց բավարարվածության ու վայելքի համար՝ նպատակ ունենալով առաջացնելու եկեղեցին՝ Աստծու զույգին, որպես Աստծու մեծացումը, Աստծու ընդարձակումը, որպեսզի Աստծու արտահայտության համար այն լինի Նրա լեցունությունը. աստվածային հայտնության միջուկն այն է, որ Աստված մեզ այն նպատակի համար ստեղծեց ու փրկագնեց, որ Իրեն մեր մեջ ներդնի, որպեսզի լինի մեր կյանքն ու մեր ամեն ինչը՝ 2:13, Սղմ 36:8-9, Հվի 3:29-30, 4:10, 14, 7:37-39, Հյտ 7:17, Եփս 3:16-19.

Ա. Քրիստոսը՝ որպես կենդանի, հոգևոր վեմը, ճեղքվեց Աստծու օրենքի իշխանության կողմից, որպեսզի կյանքի ջուրը հարության մեջ կարողանա հոսել Նրանից և լցվել Նրա փրկագնած մարդկանց մեջ, որպեսզի նրանք խմեն՝ Ելց 17:6, Ա Կրթ 10:4:

Բ. Հարության մեջ մեկ Հոգուց խմելով՝ մենք դառնում ենք Մարմնի անդամներ, կառուցվում որպես Մարմինը և պատրաստվում լինելու Քրիստոսի հարսը՝ 12:13, Հյտ 22:17:

II. «Իմ ժողովուրդը երկու չարիք գործեց. նրանք Ինձ՝ կյանքի ջրի Ակունքիս, թողեցին, որպեսզի իրենց համար ջրամբարներ փորեն, կոտրված ջրամբարներ, որոնք ջուր չեն պահում»՝ Երմ 2:13.

Ա. Իսրայելը պետք է խմեր Աստծուց՝ որպես կենդանի ջրերի ակունքից, որպեսզի դառնար Նրա մեծացումը՝ որպես Նրա արտահայտությունը, բայց դրա փոխարեն երկու չարիք գործեց.

1. Թողեց Աստծուն՝ որպես իր ակունքի, իր սկզբնաղբյուրի, և Աստծուց տարբեր սկզբնաղբյուր դարձավ. այս երկու չարիքներն են Երեմիայի մարգարեության ամբողջ գրքի ուղեցույցը:
2. Ջրամբարներ փորելը պատկերում է այն, որ Իսրայելն իր մարդկային տքնությամբ ճիգ էր թափում, որպեսզի Աստծուն փոխարինող մի բան (կուռքեր) սարքեր:
3. Այն, որ ջրամբարները կոտրված էին և չէին կարող ջուր պահել, ցույց է տալիս, որ բացի մեր մեջ բաշխված Աստծուց՝ որպես կենդանի ջրից, ոչինչ չի կարող հագեցնել մեր ծարավն ու մեզ Աստծու արտահայտության համար դարձնել Աստծու մեծացումը՝ Հվի 4:13-14:

Բ. Աստծու աչքին չարամիտ մարդը՝ չարագործը, նա է, ով չի գալիս Աստծուց խմելու (Եսյ 55:7). չարամիտների պիղծ վիճակն այն է, որ նրանք չեն գալիս Տիրոջ մոտ, որպեսզի ուտեն, խմեն ու վայելեն Տիրոջը. նրանք շատ բաներ

են անում, բայց չեն գալիս Տիրոջ հետ շփվելու, Նրան ընդունելու, Նրան ստանալու, Նրան ճաշակելու և Նրան վայելելու. Աստծու աչքին սրանից ավելի չար բան չկա՝ 57:20-21, հմմտ 55:1-2:

Գ. Աստված մտադիր էր Իրեն բաշխելու մարդու մեջ որպես մարդու բավարարվածությունը, որպեսզի Ինքն ընդարձակվի, բայց մարդը դարձավ անհավատարիմ ու անմաքուր և կուռքերի համար թողեց Աստծուն.

1. Մեր սրտի կուռքը (Եզկ 14:3) մեր ներսում այն ամենն է, ինչ ավելի շատ ենք սիրում և գնահատում, քան Տիրոջը, և ինչ փոխարինում է Տիրոջը մեր կյանքում (Ա Հվի 5:21).

ա. Ովքեր իրենց սրտում կուռքեր են հաստատում, իրենց կուռքերի միջոցով օտարանում են Տիրոջից (Եզկ 14:5):

բ. Բոլոր նրանք, ովքեր իրենց ներսում կուռքեր ունեն, սակայն արտաքուստ փնտրում են Աստծուն, չենք կարող գտնել Նրան (Խ. 3, հմմտ Երմ 29:13):

2. Կուռքերի երկրպագելով՝ Իսրայելն իրեն դարձրեց ունայն, ոչինչ. նրանք այնքան կուռքեր ունեին, որ դրանց թիվը նրանց քաղաքների թվի համաձայն էր (2:5, 28, 11:13). Իսրայելն իր Աստծու իրականությունը, իր փառքը փոխել էր կուռքերի ունայնության հետ (2:11, Սղմ 106:20, Հռմ 1:23):

3. Ուրացությունը կապված է Աստծու ճանապարհը թողնելու և մեկ այլ ճանապարհ բռնելու հետ, որի նպատակն Աստծուց տարբեր բաների հետևելն է. դա նշանակում է թողնել Աստծուն և դառնալ դեպի կուռքերը՝ Երմ 2:19:

4. Երբ Իսրայելը գերեվարվեց բաբելոնացիների կողմից, Աստծու ժողովուրդը դեռևս չէր հրաժարվում իր կուռքերից և ստիպված դրանք իր հետ տարավ Բաբելոն. ամեն մի բան, որ փոխարինում է Աստծուն կամ զբաղեցնում Աստծու տեղը, կուռք է, որ երկրպագողների համար դառնում է բեռ՝ Եսյ 46:1:

5. Համբ, անձայն կուռքերը (Ա Կրթ 12:2, Ամբ 2:18-20) իրենց երկրպագուներին դարձնում են համբ և անձայն, բայց կենդանի Աստված Իր երկրպագուներին մղում է Իր Հոգու մեջ խոսելու (Ա Կրթ 12:3բ, Սղմ 115:4-8, Բ Կրթ 4:13, Սղմ 116:12-13).

ա. Աստծու ոչ մի երկրպագու չպետք է լուռ լինի. բոլորը պետք է օգտագործեն իրենց ձայները՝ Աստծու Հոգու մեջ ասելու. «Հիստ՛ւսը Տեր է»:

բ. Այս «Հիստ՛ւսը Տեր է» ասելը բոլոր հոգևոր շնորհների գլխավոր գործառույթն է. պատշաճ հոգով Տիրոջ անունը կանչելը Սուրբ Հոգուն մասնակցելու, վայելելու և փորձառաբար ապրելու ճանապարհն է՝ Ա Կրթ 12:3բ, հմմտ Հռմ 14:17:

գ. «Մեռելները Եհովային չեն փառաբանում, ոչ էլ որևէ մեկը, որ լուռության մեջ է իջնում: Բայց մենք կօրհնենք Եհովային հիմա և մինչև հավիտեանություն: Ալելույա»՝ Սղմ 115:17-18.

6. Այն, ինչ ունենք և նույնիսկ այն, ինչ մենք ենք, կարող է դառնալ կուռք. Իսրայելը չար էր և Աստծուն անհավատարիմ, քանի որ կուռքերի համար լքեց Աստծուն. Աստծու հանդեպ այսպիսի անհավատարմության առնչությամբ մենք նույնն ենք, ինչ Իսրայելը:

III. Մենք պետք է տեսնենք Աստծու հավատարմությունն Իր տնտեսությունն իրագործելու առնչությամբ՝ հմնտ 37:3.

Ա. Թեև մենք անհավատարիմ ենք, Աստված հավատարիմ է (Ողբ 3:23բ). մի շատ հայտնի օրհներգի (օրհներգ 15) կրկներգ ասում է. «Հավատարմությունդ մեծ է, և օր-օրի Քո ողորմություններն են նորոգվում, Չեռքդ հոգացել է ողջ կարիքներն ինձ, Հավատարիմ ես, Հայր, ամեն բանում».

1. Մենք կարող ենք կա՛մ բնական, կա՛մ հոգևոր կերպով հասկանալու, թե Աստվածաշունչն ինչ է ասում և ինչ է ասում այս օրհներգն Աստծու հավատարմության մասին:
2. Եթե Աստծու հավատարմությունը բնական կերպով հասկանանք, գուցե կարծենք, թե Նա հավատարիմ է ուղղակիորեն նյութական մատակարարման կամ ֆիզիկական օրհնությունների առնչությամբ, բայց Աստծու հավատարմությունը մեր բնական հասկացողության համաձայն չէ. Ա Կրթ 1:9-ն ասում է, որ Աստված հավատարիմ է մեզ Իր Որդու հաղորդակցության մեջ կանչելու առնչությամբ, բայց մեր բնական հասկացողության համաձայն գուցե թվա, թե Նա հավատարիմ չէ մեր բարեկեցության համար հոգալու առնչությամբ:
3. «Նայեք Պողոս առաքյալի չարչարանքներին: Նա Աստծու կողմից կանչվել էր, հանձնարարություն ստացել, հոգս ուներ և ուղարկվել էր, բայց ուր էլ գնար, տհաճությունների էր բախվում: Օրինակ՝ հենց որ նա սկսեց Քրիստոս քարոզել, նա սկսեց հալածանք կրել: Նա նույնիսկ ստիպված եղավ Դամասկոսից փախչել՝ սակառի մեջ պարսպի վրայով իջեցվելով: Արդյո՞ք սա նշանակում է, թե Աստված Պողոսին հավատարիմ չէր. ո՛չ, սա նշանակում է, որ Աստծու հավատարմությունը մեր բնական հասկացողության համաձայն չէ» («Երեմիա մարգարեի գրքի կենսատուսումնասիրություն», ռ. էջ 33)՝ Գրծ 9:15-16, 23-25, Բ Կրթ 11:30-33, Կղս 1:24, Բ Կրթ 1:5, Փլպ 3:10, Հյտ 1:9, Բ Տմք 2:10, 3:12:
4. Երբ մենք ներհավատացինք Տեր Հիսուսին, գուցե ակնկալիք ունեինք, թե արտաքին խաղաղություն և օրհնություն կունենանք, բայց դրա փոխարեն հնարավոր է՝ բազում դժվարություններ ունեցանք և կորցրինք մեր ապահովությունը, մեր առողջությունը կամ մեր ունեցվածքը. երբ որոշ քրիստոնյաներ այսպիսի բաներ են փորձառաքար ապրում, Աստծու հավատարմությունը հարցի տակ են դնում և հարցնում, թե ինչու Նա իրենց չպահեց նեղություններից՝ Գրծ 14:22, Ա Թաղ 3:2-5:
5. Մենք պետք է գիտակցենք, որ, թույլ տալով, որ մենք դժվարություններ ունենանք, Աստված հավատարիմ է Իր նպատակին, որպեսզի մեզ շրջի կուռքերից և վերադարձնի Իր մոտ. մեր խաղաղությունը, ապահովությունը, առողջությունը և ունեցվածքը կարող են մեզ համար կուռքեր դառնալ, բայց Աստված հավատարիմ է՝ այդ բաները հեռացնելու, որպեսզի մենք խմենք Իրենից՝ որպես կենդանի ջրերի ակունքից:
6. Օրինակ, եթե մեր տունը կամ ունեցվածքը մեզ համար դառնում են կուռքեր, մենք խմում ենք դրանցից և ոչ թե Աստծուց. Աստծու հավատարմությունը կապված է այս կուռքերին վերջ դնելու և մեզ Իրենից խմել տալու հետ՝ Սղմ 36:8:
7. Աստված հավատարիմ է մեզ դեպի Իր տնտեսության մեջ առաջնորդելու (Ա Կրթ 1:9, Ա Թաղ 5:23-24), և Իր տնտեսությունն այն է,

որ մենք խմենք Քրիստոսին, ուտենք Քրիստոսին, վայելենք Քրիստոսին, ներծծենք Քրիստոսին և յուրացնենք Քրիստոսին, որպեսզի Աստված մեր առնչությամբ Իր մեծացումն ունենա և իրագործի Իր տնտեսությունը:

8. Մենք պետք է տեսնենք, որ մենք Իսրայելից ոչնչով ավելի լավը չենք. ամեն բան կարող է մեզ համար կուռք դառնալ, բայց Աստված հավատարիմ է Իր տնտեսությանը. Նա Իր հավատարմությամբ վերջ է դնում մեր կուռքերին, որպեսզի մենք խմենք Իրեն. բոլորս պետք է խմենք Աստծուց՝ որպես կենդանի ջրերի ակունքից, ընդունելով Քրիստոսին մեր մեջ և յուրացնելով Նրան, որպեսզի Նա մեծանա՝ Աստծու տնտեսությունն իրագործելու և մեր՝ որպես Իր գույզի միջոցով Իր արտահայտությունն ունենալու համար՝ Հվի 3:29-30:

Բ. Եթե գիտակցենք, որ Աստծու հանդեպ անհավատարիմ ենք եղել, գուցե ապաշխարենք ու լաց լինենք, բայց այդժամ պետք է սկսենք խմել կենդանի ջրերից՝ փառաբանելով Աստծուն, ամեն ինչի համար Նրան գոհաբանելով ու վայելելով Նրան (Ա Թսղ 5:16-18). Աստծուն ուրիշ ոչինչ չի հետաքրքրում՝ բացի այն բանից, որ մենք Քրիստոսին վայելենք.

1. Մենք կարող ենք կարծել, թե մեր ձախողման պատճառով մենք անհույս ենք. անկասկած, Իսրայելի ժողովրդին թվում էր, թե Աստված իրենցից հրաժարվել է, և որ իրենց վերջը եկել է, բայց Աստծու կարեկցանքները չեն վերջանում. ընդհակառակը, դրանք ամեն առավոտ նոր են՝ Ողբ 3:22-23:

2. Երեմիան նույնիսկ կարողացավ ազդարարել, որ Եհովան իր բաժինն է, և որ Նրա վրա էր իր հույսը, որովհետև Նա բարի է նրանց հանդեպ, ովքեր Իրեն են սպասում. Աստծուց հույս կա, որովհետև Աստված երբեք չի հիասթափեցնում՝ խխ. 24-25, հմմտ Սղմ 16:5, 73:25-26:

3. Մեր ձախողումը Քրիստոսի համար ճանապարհ է բաց անում՝ գալու և մեր արդարությունը, մեր փրկագնումը լինելու, ինչպես նաև Իրեն մեր մեջ բաշխելու համար, որպեսզի լինի մեր կյանքն ու կյանքի օրենքը՝ դրա՝ Աստծուն ճանաչելու և Աստծուն ապրելու ունակությամբ հանդերձ. այլ կերպ ասած՝ մեր ձախողումը պարզապես պատրաստում և բաց է անում այն ճանապարհը, որով Քրիստոսը գալիս է, որպեսզի մեծարվի մեր մեջ ու մեր միջոցով՝ լինելու համար մեր կենտրոնականությունը և տիեզերականությունը՝ Երմ 23:5-6, 31:33-34, Կդս 1:17բ, 18բ:

4. Եթե այսօր Աստծու սպասելիքները չենք արդարացնում, չպետք է հիասթափվենք. Աստված մեզ կամ որպես Իր հաղթող հարսին հաջորդ դարաշրջանում, կամ որպես Իր կնոջը հավիտենությունում ներգործության ենթարկելու, հասունանալ տալու և Նոր Երուսաղեմը դարձնելու ճանապարհ ունի՝ Եբր 6:1ա:

5. Կարիք չկա, որ մեր իրավիճակի համար անհանգստանանք. Աստված համբերատար է, խղճացող ու կարեկցող, ու Նա ժամանակ կհատկացնի մեզ հասունացնելու.

ա. Ամեն հավատացյալ, անկախ այն բանից՝ այս պահին տկար է, թե ուժեղ, լինելու է Նոր Երուսաղեմի բաղկացուցիչը, իսկ այնտեղ յուրաքանչյուր ոք հասուն է լինելու՝ Հյտ 19:7-9, 21:2:

- բ. Հետևաբար մենք չպետք է վախենանք կամ հիասթափվենք. ընդհակառակը, պետք է քաջալերվենք ու մխիթարվենք ամեն մխիթարության ու քաջալերանքի Աստծով՝ Բ Կրթ 1:3-4, Հռմ 15:5:
- գ. Մենք պետք է Աստծու, ով կենդանի ջրերի ակունքն է, ճշմարիտ երկրպագուները լինենք՝ խմելով Նրան, որպեսզի Նա կարողանա մեր ներսի իրականությունը լինել, որն ի վերջո դառնում է մեր իսկությունը և անկեղծությունը, որով երկրպագում ենք Աստծուն այն երկրպագությամբ, որը Նա փնտրում է՝ Հվի 4:23-24: